

Jægeren eller den, der giver sin Hund Kno-
ler, siger: det er dog en „grusom“ Behandling
mod det stakkels lille Dyr, at det skal have
Sukker, at det for at more den lille Frøken
hver Dag skal ligge paa en Bude og blive saa
tykt, at det knapt kan vralte, istedetfor at gaae
frit omkring. Hvor er nu det Grusomme?
Jeg siger, det er hos Frøkenen, som for sin
Fornøielses Skyld har denne Skjodehund og
plager den. Det næste Udtryk var en „op-
rørende“ Behandling; det er endnu langt mere
vilkaarligt. Jeg vil indrømme, at dersom disse
Tillæg toges bort af Loven, saaledes at der
blot kom til at staae: „Hvo, som gjør sig skyldig
i Dyrplageri, straffes paa den og den
Maade“, saa vilde jeg ibetmindste ikke ansee
den for skadelig, saa var der ingen Fare; men
saa havde vi ikke gjort et eneste Skridt frem-
ad; thi, som allerede bemærket, Praxis har
viist, at Hvo, som begaaer Dyrplageri, kan
blive straffet, og de Straffe, som her foreslaaes
som det Høieste, ere, efter den ærede Ministers
eget Udsagn, blevne anvendte i saadanne Til-
fælde, og gaae vi ind paa det Forslag, som
blev antydet af den ærede Rigsdagsmand for
Odense Amts 2den Valgkreds (Grundtvig), at
bortkaste de tvende sidste Straffebestemmelser og
kun blive staaende ved Bøder indtil 100 Rd.,
saa vil den ærede Minister med god Skjel
kunne sige: „saa gjøre vi et Tilbagekridt; thi
der er for Dieblisset langt større Straffe for
Dyrplageri, vi have Bænd- og Brødstraffen,
som er bleven anvendt, det vil altsaa være en
Forværring i Forhold til den nærværende Til-
stand.“ - § 1 forekommer mig saaledes at være
et Vidnesbyrd om, at de, der have foreslaaet
Loven, ikke have været istand til at gjøre det
væsentlige Skridt, nemlig at vise de for-
skjellige Arter og Gradationer af
Dyrplageri. Saalange vi ikke kunne sige
andet, end at Dyrplageri er positivt forbudt
og strafværdigt, saalange kunne vi ikke komme
videre, end hvor vi nu ere, hvor det saa at
sige beroer paa Dommernes mennefkelige Ret-
følelse, om de finde Anledning til at anvende
Analogien og derved idømme Straf. Fra denne
Fremferd kunne vi ikke komme, medmindre vi
driste os til at sige, at f. Ex. den, der fodrer
sin Hest for slet, hvorved menes, ikke giver den

saa og saa Meget, han er straffskyldig, eller den,
der slaer sin Hest paa andet Sted end paa Ryggen,
er straffskyldig; kun naar man bestemmer, hvilke
Handlinger der ligge indenfor Dyrplageriets
Grændse og belægger dem med visse bestemte
Straffe, først da kommer man noget fremad.
Iøvrigt ville vi maaskee ingenstunde behøve saa-
danne Straffebestemmelser; det vilde være en
umaadelig Skam for Alt, hvad vi kalde Chri-
stendom, om det nogenstunde gjordes fornødent.

Jeg kommer nu til § 2. Igjennem Grund-
loven og hele vor senere Udvikling have vi
stræbt efter at skille Administrationen
fra Retspleien. Noget af det Første, vi
i den Henseende have grebet til, var at tage
den Dommermyndighed, som Amtmændene havde
i visse Retninger, bort fra dem, og hvad gjøre
vi nu? Imellem Delinqventen og Dommeren
skyde vi Amtmanden ind, vi svøbe den exami-
nerede Mand og Forbryderen ind i et Stykke
Papir, sende dem til Amtmanden, og igjen-
nem Skriverskriverier skal han afgjøre, om Sag skal
anlægges eller ikke, og det for Handlinger,
som kun kunne forstaaes ved at undersøges
paa Stedet. Nei, det gaaer ikke an; det
kan umuligt dette Thing gaae ind paa; dette
Thing maa fortsætte sin constitutionelle Ud-
vikling, og dertil hører at kaste denne § 2
bort. Gjøre vi det, saa have vi derved af-
væbnet den skarpe Kritik, som paa et andet
Sted reistes mod Loven; thi de, der kom med
denne Bestemmelse, gyste tilbage for deres eget
Værk i § 1 og sagde: „Vi maae sætte en
Mand ind, som kan dele Dommeren og Forbry-
deren imellem; thi vi frygte for, at Dommeren
i denne Lov kan finde formegen Anledning til
Vilkaarlighed“. Men hvad er det for en Tro,
vi derved udtale om Dommerne? Det kan
derfor ikke være muligt, at Regjeringen kan
ville bifalde en Lov med denne § 2, og det kan
endnu mindre være muligt, at dette Thing vil
gaae ind paa en Lovbestemmelse, der paa den
Maade critiserer det hele Lovforslag, thi § 2
er den skarpe Kritik over Lovforslaget, som
paa nogen Maade kan udtales.]

Justitsministeren: Jeg skal tillade mig
at begynde med at imødegaae den sidste Uttring
af den ærede Taler, der nu fatte sig, da den